

DOMOVINA

Izhaja 5., 15. in 25. dan vsakega meseca. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje vsakokrat po 10 kr. od garmond-vrste. Velja za celo leto 2 gid., za pol leta 1 gid., za četrť leta 50 kr. Naročnina naj se pošilja Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Glasovi o celjskih vsposednicah.

Nemški sovražni nam listi so gnali zadnje dni toliko vrišča in kriča, kakor bi pretil konec sveta, če se dovoli Slovencem kaplja pravice za morje krivic, ktere nas tepo še dan na dan.

Gotovo je najslabša odgoja otrok ona, kjer eden otrok vse velja, drugi pa se zanemarjajo. S tako vzgojo se vzgaja samo samopridnost in zavist, dobrega pa nič. Ravno tako je tudi naša država krivo ravnala, da je dala lažiliberalnim Nemcem vso veljavo, drugi narodi pa so ji bili le pastрки. S tem je Nemce tako izpridila in pokvarila, da sedaj niti ne morejo strpeti, če se komu malo pravice godi, pravice, ki mu gre ne samo po božjih postavah, po zdravem razumu, po logiki in pedagogiki, ampak tudi po postavah, ktere so napravili sami. Tako sedaj zatajujejo svoje lastno delo ti svētņiki.

Pozno je že, da smo premogli državo do obljuba vsposednic, ktere naj tudi Slovencu dajo priložnost, učiti se svojega jezika. Pa že zaradi te obljube trga krč „pravične“ Nemce na vse plati.

Kaj to de, da ne morejo niti enega zdravega, stvarnega protirazloga spraviti na dan, proti slovenskim vsposednicam, vse kar so objavili po svojih časnikih, so sami laži-razlogi, laži nemških lažiliberalcev, zato pa je seveda treba tam več vrišča in kriča.

Ali dobimo tedaj vsposednice in kedaj?

Zadnje dneve se spet vsi listi pečajo ž njimi.

Nek dunajski list je celo raznesel glas, da so slovenske vsposednice v Celji že dovoljene in tedaj dognana stvar. Drugi listi pa javljajo, da to vprašanje še „visi“.

Tudi so se slišali glasovi, ki bi nam mesto vsposednic, rajše dovolili celo nižjo gimnazijo. V tem smislu se je izrazil tudi profesor Šuklje, poslanec.

Kaj porečemo k temu položaju?

Če dobimo vsposednice, bomo jih veseli; če dobimo nižjo gimnazijo bomo je veseli, samo dobiti jo moramo in to, čim prej tem bolj. Potreba je taka, da ne prenaša nobene zamude.

Važno je pri tem vprašanje, kaj se da prej in lažje izvesti, vsposednice ali cela nižja gimnazija?

Za vsposednice je položaj popolnoma jasen, za vsposednice so spolnjeni vsi pogoji, treba jim samo dotičnega ukaza za otvoritev. Treba je samo pri itak že obstoječih vsposednicah ločiti Slovence od Nemcev in stvar je končana, ne da bi morala država izdati kolar več. Vsposednicam ni nobene ovire, da se takoj odpro z novim šolskim letom.

Če bi pa težili po celi nižji gimnaziji, bode se nam reklo: „Le potrpite, tu je treba rešiti še mnogo predpogojev“. Treba je pred vsem strehe, pod katero bi se imela spraviti, treba je rešiti marsiktero gmotno in gospodarstveno vprašanje, no in vlada ni ravno navajena, prehitro rešiti takih stvari.

„Kdor hitro da, dvakrat da“ pravi pregovor, in to velja posebno tukaj. Bog vé, kaj še vse pozneje pride.

Gledé nižje gimnazije slovenske bi radi videli nekteri Nemci, da bi bila kje izvan Celja. Tako misel pa more le sprožiti človek, ki so mu tukajšnje krajevne razmere popolnoma neznane. V Polulah menda ne bomo zidali gimnazije in drugod tudi ne, ker ni zato primerne kraja nikjer, razun v Celji. Nobeden drugi kraj bi ne mogel zadoščati potrebam gimnazije. Ljutomer je preveč na meji osamljen, Ptuj ima svojo gimnazijo. Tak šolski zavod mora le prospevati v okraju, ki je nekakš sredotočje življenja in gibanja kake pokrajine. Vzhodnim krajem zadošča v tem oziru Maribor, našim krajem pa more le Celje dobro in vspešno služiti, kot bivališče takemu zavodu. Iz teh razlogov, mislimo, se je tudi poslanec Šuklje odločno oprl podtikanju: „češ, da on ne teži ravno za Celje, glede slovenske gimnazije“.

Za nujno potrebo slovenskih vsposednic smo Slovenci navedli toliko in tako tehtnih razlogov, da nam jih nikdo odreči ne more, in je vlada primorana vstreči naši pravični zahtevi.

Kar se pa tiče nemške posesti, je ta izgovor naravnost smešen. Na gimnaziji v Celji je skoraj 2/3 slovenskih dijakov.

Kako je tedaj moči izvajati iz tega nemško posest, nam je nedoumno. Številke govoré.

Nemški „šulferajn“ in učiteljstvo laškega okraja.

Dne 7. rožnika t. l. so že zgodaj na „šulferajnskejši“ šoli v Laškem trgu plapolale štajar-

LISTEK.

Vila.

Spisal Aleksander Orlov. — *Miško*

Bilo je lepega jesenskega večera.

V kračanovi gostilni je brlela na veliki hrastovi mizi mračna luč. Pri mizi sta sedela dva pivca. Prvi, mož zabuhlega obraza, je bil berač in postopač Andrej Sova. Drug njegov, mož rujava, koščene obraza, srednje rasti, majhnih, nemirnih očij in redkih las, je krojač Jarnej Skorba.

Tam za vasjo na nizkem holmu stoji nizka stara kočja, poleg pa hlev, kojega pa je že število let precej nagnilo na severno stran. V hlevu žalostno meketa suhorebra kozica Dimka. To je last Jarnej Škorbova.

Pri topli peči sedi dobro rejeni krčmar Kračan s svojo hčerko in s sinčkoma, in stari ded. Ta pripoveduje otrokom razne bajke o zakletih gradovih, o črnih vitejih in o vilah.

„Nekdaj so bivale i v naših krajih vile. Pastirji so jih videli čestokrat. Pastir Stanko najde nekoč vilo, spečo pod velikim gabrom. Stanko se divi njeni krasoti, natrga rož ter jih raztrosi krog vile. Ta ga bogato obdari in mu celo pomaga, da dobi hčerko necega bogatega kralja za ženo. — — —“

Ded pripoveduje in pripoveduje, in v srcu se mu budé spomini na mladost, ko so pripovedovali drugi, a on je poslušal. Minile so te zlate sanje, minili zlati dnovi.

Otroci verno poslušajo, a naposled jih premaga sen in sladko zadremljejo.

Ko ded utihne, vname se pri mizi sledeči razgovor: „Ti, Jarnejček, daj da ti povem jedno pametno.“

„Hm.“

„Jarnej, hišo imaš svojo, — v hlevu kozico, — v skrinji denar, — polja dovolj, da lahko redi dva.“

„Hm, hm.“

„Torej, — poslušaj Jarnejček, — torej ne bi bilo napačno, da se oženiš.“

„Hm, — hm. — Misliš?“ — Ne bedari, Sova, ne bedari. — Saj vidiš: lasje se že belijo, — hrbet se mi krivi, . . . starost, starost . . . Ne bedari, Andrejec! . . . Katera bi me pa vzela, — katera?“

„Ka-a-j, . . . ne bedari? . . . Le prst stegni in videl boš, na vsaoca se ti jih obesi deset.“

Reče in krepko nagne svoj poliček. Jarnej stori istotako.

„Kračan, — hé, — Kračan, še dva, še dva,“ kriči Jarnej, kojega je že razvnelo vino in nekoliko tudi misel na ženitev.

Sova pa se je lisičje prekanjeno smehljaj ter si skrbno brisal s zamazanim rokavom vlevažni del svojega obraza, — nos! —

„Andrejec, ti torej res misliš, da bi bilo dobro, ako — — —“

„Dobro, dobro! Glej, ti imaš lepo posest, in ako si čeden in previden, priženiš še lahko par stotakov, in deci tvoji bode se dobro godilo.“

Bogme, boljše bodo živeli, nego živimo mi, — eh, mi siromaki in trpini. —

In zopet ga krepko potegne.

„Hm, — bilo bi, — bilo — tako — — —“

„Jarnej, vzemi Uršo Podgorelčevo. Mlada sicer ni, a pravijo, da bode imela par stotakov, — pravijo. In to v sedanjih slabih časih ni malo. . . He?“

„Ne, Andrejec, ne! Z Uršo živiva že od mladosti v sovraštvu. Te pa ne, — ná-ák.“

„Ali pa Čiričevo Tonico. Dosti nima, kočarjeva hči, a krasno deklé. Ni je take pod zvonom.“

„Ná-ák. Ta že ima svojega. Ne, te ne. Nekaj okroglega mora imeti, katera bode gospodnila meni. Veš, sama lepota človeka ne nasiti in ne napoji. . . Ne . . . ne!“

Ukrepala sta še dolgo, katera bi bila, katera ne. A tudi pila sta ga pridno, — seveda na Skorbov račun.

Bilo je že pozno. Sova se je stegnil po trdi klopi in glasno zasmrčal. Skorba pa se polagoma in previdno dvigne, plača ter zapusti negotovih nog gostilno. — — —

Bila je jasna jesenska noč. Nebo je bilo jasno in zalito s čarobno modrino. Le v daljavi

ske in avstrijske zastave, a med njimi dolga črno-rudeče-zlata „frankfurtarica“, kot izzivajoča velikonemška zastava, češ, danes se vrši v metropoli laškega okraja, posebna velikonemška in „šulferajnska“ slavnost. Vprašajočim: „Kdo prireja tukaj na slovenskih tleh, pod velikonemškim praporom, dražeče slavnosti?“ se nam je odgovorilo: „Učitelji pridejo slaviti 25letnico šolskih postav!“ Rudečica nam je zalila obraz! Kaj? Učiteljstvo našega okraja, ki živi med slovenskim narodom! Učiteljstvo naše, ki je slovenske krvi od prvega do zadnjega moža, si usoja iz pročelja visocega poslopja žaliti naše narodno čustvo, žaliti svojo rojstno mater, žaliti očitno ves slovenski narod z izzivajočo velikonemško zastavo!!! Gospodje! Ali vam ni dovolj, da ste si vi sinovi slovenske matere izvolili „šulferajnsko“ šolo za pozorišče svojih slavnostij? Vi si še usojate nas izzivati z zastavo našega zapriseženega sovražnika! Take in jednake misli in čuti so se vzbujali omenjenega jutra v prsah zavednih Slovencev, v opravičenem srdcu, a „previdnost je mati modrosti,“ smo si mislili, počakajmo, potrpite, da vidimo kaj se bode godilo. Morda sodimo prenašlo, saj vemo, da čutijo učitelji našega okraja po večini s svojim narodom, morda se snide danes le peščica odpadnikov in renegatov. A kaj je to? Sem od ravno došlega železniškega vlaka dohaja precejšnjo število učiteljev in učiteljic, a z drugih strani dospavajo celo taki, o katerih smo mislili, da so pravi Slovenci. Torej res! Vi sinovi in hčere slovenske matere, ste li res postali odpadniki? „Šulferajnska“ šola, velikonemška zastava in slovensko učiteljstvo, to je narodno-izdajalstvo! Toda počasi! Na obrazih bližajočih se učiteljev beremo resnost in osuplost; kajti opazili so izzivajočo „frankfurtarico“ na „šulferajnske“ šoli, ki jim jo je nemškutarska in nemška nadutost, proti njihovej volji razobesila; zato so zahtevali, da se to črno-rudeče-zlato znamenje narodnega izdajstva takoj odstrani, čemur je nadučitelj g. Valentinič takoj ustregel. Naše vrlo učiteljstvo pa je tudi izražalo nevoljo in ogorčenost nad pripravljanim odborom v Laškem trgu, ki je v svojej brezobzirnej netaktnosti in brez vednosti okoliškega učiteljstva, volil „šulferajnsko“ šolo za pozorišče nameravane slavnosti, kar se v zadnjem trenutku ni dalo več popraviti. Oglečavi si po svojem dohodu šolski vrt, podá se učiteljstvo v spremstvu udov okrajnega šolskega sveta v „šulferajnsko“ šolo in glej, že zopet plapolá raz poslopja prej sneta, sedaj še bolj naduta črno-rudeče-zlata kokéta, katero so na strogo povelje načelnika krajnega šol. sveta nemške šole, g. Amona in načelnika „šulferajnovoga“ g. Witthalma zopet obesili, češ, vi učitelji se nam imate pokoravati v svojem mišljenju, vi ste nemški

učitelji, današnja slavnost je nemška in nemškutar mora biti, kdor pride sem!

Povprašujoč po prirediteljih te velikonemške slavnosti, smo izvedeli, da je sklenilo 7 šolskih vrtnarjev laškega okraja (vseh je 17), slaviti 25letnico šolskih postav ter povabiti vse ostalo učiteljstvo na vdeležbo. V svojej brezbriznosti so vso to zadevo, nič slabega ne slutéč, izročili zvitemu g. Šeligi in učiteljstvu laškega trga, a ti so, izvzemši g. Zidarja in Cetino, na tihem vso zadevo zasukali v očitno demonstracijo. G. Šeliga, nadučitelj pri sv. Jederti, se je trudil na vse pretege izvabiti k tej slavnosti vse učiteljstvo, a zamán; kajti odločno narodni učitelji so ta dan, videč, v čegavih rokah se vsa zadeva nahaja, po pregovoru: „Riba smrdi pri glavi,“ domá ostali, manj odločni pa so prišli, a nekateri od teh so, zagledavši na strehi izdajstvo, ostali zunaj ter jo pobrisali domov, ostali pa so sledili razžaljenim srcem šentjedertskemu „Upupa Epops“, nehoteč se na očitnem prostoru prepirati z nemškutarskim in nemškim volkom. Tu se je pokazalo, da je Slovenec čez mero pohleven, kakor jagnje, ki ga mesarji vodijo v mesnico. V slavnostnem govoru je g. Šeliga v pokvarjeni nemščini, hvaleč večkrat sebe, kvasil neko godlo, tako šmešno, da se je baje učiteljstvo spodtikalo nad njim. Slišala se je tudi rezka sodba o njem, da šteje sam sebe med najvažnejše osebe, hotéč, v okraju zvonec nositi. G. Šeligo, rojen od slovenske matere pri sv. Emi poleg Šmarja, je ta dan in pri vsej tej slavnosti igral žalostno ulogo izdajice. On je namreč na tihem t. j. brez vednosti učiteljstva povabil mestnega župana celjskega in Frica Rascha, mestnega celjskega odbornika, oba znana zaprisežena nasprotnika Slovencev, k slavnosti. Stiger se je kot zaprečen odzval z brzovavko, a Frice je prišel osebno, hoteč delati med učiteljstvom reklamo, da bi se šolske potrebščine kupovale v njegovi knjigarni. Učiteljstvo ni za to nezaslišano Šeligovo zvijačo ničesar vedelo; zato je bilo ono razžaljeno do dna duše svoje. To politično pobalinstvo je razžalilo v prvej vrsti narodno čast učiteljstva, katere pri Šeligi najti ni, če bi jo tudi iskali z Diogenovo svetiljko. Pri tej slavnosti se je pripetilo tudi nekaj, kar daje vso čast učiteljstvu laškega okraja in kaznuje moralčno odpadnike. Pri slavnostnem banketu v Horjakovej gostilni, se je namreč oglasil k besedi prisotni načelnik nemškega „šulferajna“ za Laški trg, g. Witthalm. Opisavši v svojem govoru blagodejno delovanje (?) „šulferajnovog“, pozove konečno s čašo rujnega vina vse učiteljstvo, da naj napije na blagoslov „šulferajnov“ na slovenskih tleh. Učiteljstvo, ki se je ves čas teh političnih demonstracij v svojej taktnosti brezmejno zatajevalo, ni smelo in ni moglo več prenašati nadutosti nasprotnikove,

pravični srd je v tem trenutku prikupil do vrha. V svesti si, da je nemški „šulferajn“ v slovenskih pokrajinah hudobni Herodež, ki hoče slovenskemu narodu duševno pomoriti národní čut, njegovih otročičev, je pri tem pozivu obsedelo vse učiteljstvo od prvega do zadnjega moža. Jedini nadučitelj „šulferajnske“ šole, g. Valentinič in nadučitelj pri Sv. Jederti g. Šeligo in par učiteljic (nekaj jih je tudi obsedelo), ki v naglici niso pričakovale tacega odpora, so trkale z zastopniki Herodeževega društva na Slovenskem. Cenjenim učiteljicam to odpuščamo, ker so nekoje njih v resnici Slovenke in v naglici niso računale na važnost takih napitnic, isto tako izpričujemo to nekoliko tudi g. Valentiniču, ki se kot nadučitelj „šulferajnske“ šole, noče očitno zoperstavljeti načelniku društva, a gospodu Šeligi, nadučitelju pri Sv. Jederti, uprizoritelju vseh teh demonstracij, se ne more ničesar odpustiti. Že stari kulturni narodi so svoje odpadnike, renegate in izdajice kaznovali z najsratomnejšimi kazni, a mi Slovenci mu kličemo dve vrstici naše pesmi, rekoč:

„Črna zemlja naj pogrezne
Tega, kdor odpada!“

ter opozarjamo prebivalstvo pri Sv. Jederti, da naj temu svojemu nemškutarskemu ježu nikoli in nikjer ne zaupa, temveč mu naj gleda na prste, v vsem njegovem početju v šoli in zunaj šole. Prebivalstvu laškega okraja pa čestitamo, da ima, če tudi ne jako odločno, a vsaj zavedno narodno učiteljstvo, ki je vedelo v odločilnem trenutku soglasno brez dogovora zavrniti v prisotnosti udov okrajnega šol. sveta laškega inspiracije nemškega „šulferajna“, taktnim načinom. Vsa ta slavnost je bila sicer proračunjeno zvita demonstracija g. Šelige in njegovih drugov, a je imela za izsledek ravno nasprotno. Učiteljstvo je namreč ta dan v kljub preširnej „frankfurtarici“ očitovale svoje slovensko srce in svojo narodno zavest ter ob jednom do dobrega spoznalo krivega preroka pri Sv. Jederti. V ta dan se je pa tudi pokazalo, da je resničen pregovor: „Hudobija se sama kaznuje;“ kajti „šulferajn“ in g. Šeligo sta se takrat po vsem učiteljstvu moralčno sama kaznovala.

Celjske novice.

(Okr. šol. svet celjski) je v svoji seji dne 1. avgusta t. l. priporočal nekatere g. učitelje za podelitev starostnih doklad; odobril načrt nove šole v Kalobji; dovolil kr. šol. svetu v Št. Petru pri Žalcu, da postavi pri šoli kravji hlev; priporočal prošnjo kraj. šol. sveta celjske okolice, da se okoliška šola razširi v štirirazrednico, oziroma dovoli paralelka k drugemu razredu, pre-

so plavali liki bajne ptice z velikimi poluprozornimi krili majhni beli oblaki. Zdaj se bližajo, se zopet oddaljijo, sedaj se objamejo, spet ločijo ter hite dalje, — dalje po nebesnem svodi, — večni nemirni potniki. Ščip je smehljaše hitel svojo pot. Jasne zvezdice pa so mu kimala in ga občudovale. V daljavi se je ločila jedna od svojih sestric. Par trenutkov še blišči, potem pa izgine. Zrak je bil hladen.

Po vasi so pevali fantje. Nekje je tožno zalajal pes, dva-trikrat, potem pa zopet umolknil. A sicer vse tiho in mirno. . .

Jarnej vsega tega ni videl in slišal. Vse mu je nekako plesalo pred očmi. V glavi mu je vrelo in šumelo. S suho roko si potegne preko vročega čela ter zavriska glasno in hripavo: „Juhuhu.“

Z družega konca vasi pa mu odgovarja zvoneč fantovski glas: „Juhuhu“. . .

„Preklicano, — oženil se bodem, pa se bodem. — Četirideset let imam sicer, a vender sem čil in krepek.“

Hišo imam, za dva, . . tri . . , če je treba še za več.

Polja je dovolj, kozico imam, — le denarja ni mnogo in ni. — Ko bi našel človek kak zaklad, — hej, ko bi me obdarila kaka vila, — ko . . .!

Prišel je do potoka.

Voda je v strugi tajinstveno šumela. Vrbe na bregu so žalobno molele gole veje proti noč-

nemu nebu. Nad vodo pa je plavala gosta bela megla. Dvigala se je v zrak ter se zopet bližala vodnemu površju. . .

Jarnej obstoji.

„Bože mili, kaj, ali ni to vi — vila?! Križ božji . . .“ mrmra težko in počasi. V glavi pa mu šumi in vré. — „Vila, da vila . . .!“

Megla pa se je dvigala in večala. . .

„Vila, vila vodna, čuj, pomagaj mi, da dobim pridno in pošteno ženo in tudi kaj — okroglega!“ Videl je, kako je vila kimala in se mu smehljala, češ, ženi se, ženi, jaz bodem ti že pomagala — — —

Bilo je družega popoldne.

Jarnej Skorba je sedel na tnalu pred svojo kočico ter zagozdoval suhi obraz v koščene roke. V hlevu pa je milo in žalostno meketala lačna koza Dimka.

Čez polje je brila mrzla jesenska sapa. V zračni visočini je letela jata ptic proti toplim krajem. Nebo je bilo prevlečeno z oblaki.

A kaj vse to mari Skorbi, — Jarneji Skorbi.

Njemu rojé po glavi vse drugačne misli, misli na vilo, na ženico, ki bi bila zanj, to je, ki bi bila petična.

„Vila mi je obljubila, da jo dobim. In vila ne laže. . . Toda katero naj vzamem, katero?!“

Zamišljen je zrl v dolinico. Ni mu bilo mari lesenih, s slamo kritih bajt. Le tja na polje

mu je hitel pogled. Tam so namreč pipale in spravljale vaške ženice repo. In nemara si zbere katero izmed teh, nemara.

Hkrati se mu zjasni zamišljeni, nagubančeni obraz. Pogled, ki mu je plul poprej nemirno semtertje, ustavi se mu na neki njivi, kjer je pipala repo Strmešekova Neža. Ni bila sicer več mlada. Bilo ji je že nad štirideset let. Malko je tudi škilila, — le malko. A imela je svojo njivo, tudi hlev pri koči, kjer je gostovala ni bil prazen. Imela je pa tudi — denar. In to je bila glavna stvar.

„Ta pa bode, ta, bog i bogme! Da, Nežiko hočem, Nežiko! In pod palcem tudi ima, tr li. Hvala ti vila, hvala ti!“

Dvigne se ter počasi krene navzdol proti njivi. —

„Bog daj dobro srečo, Nežika, — Bog daj. . . Repico spravljáš, repico? Debela, ka-a-j?“

„Lepa je, lepa, že več let ni bila tako debela.“

„Hvala Bogu, hvala Bogu . . .“ vikne Jarnej v vidni zadregi ter si obriše z rokavom umazane suknje čelo.

„Malo vroče je, nekako soparno. Ali se tebi ne dozdeva tudi tako, Nežika? He?“

„Ej Jarnej, Jarnej! Si menda pa že zopet preveč pogledal v vrček. Zima je, zima. Vsa se tresem.“ — — —

Nastane daljši molk.

„Eh, eh . . , Nežika, glej Nežika, nekaj bi ti rad povedal,“ zajeclo konečno Jarnej. Glej,

gledal in odobril letne proračune nekaterih kraj. šol svetov ter imenoval sprašanega učit. kandidata mariborskega g. Hen. Šnuderl-a za prov. podučitelja v Dramlje, in g. Rajko Vrečer-ja (iz Teharjev) za pom. učitelja v Vojnik, namesto gđc. Roth, katera se je zaradi bolezni službi odpovedala.

(Ne Celje, ampak — Ljutomer) naj dobi slovensko nižjo gimnazijo. Tako želé (?) baje levičarji, vlada in menda nemški konservativci. Da tudi to ni resnična želja teh faktorjev, je očitvidno; radi bi pač to željsko vprašanje zavlekli in da bi štajerski Slovenci zaželjeno slovensko gimnazijo dobili o sv. — nikoli.

(Podlost nemških dopisunov.) Z dopisom iz Rimskih toplic, je nek dopisun v celjski „vahterci“ iz dne 9. t. m. zlj na jako ostuden način žolč jez, nad železnim uradnikom, g. Pahor-jem na Zidanemmostu. Namen onemu dopisu je jasen — nesramno, hudobno ovaduštvo — ki povsem kaže kacega značaja mora biti tisti možiček — ki ga je napisal — kdo je pisal — ne vemo — ker si dotični ni upal s podpisom na dan — vendar ni težko uginiti. V Rimskih toplicah mu zibelka ni tekla — ampak skoro gotovo po Zidanemmostu krevlja — ter žaluje nad razvalinami nekdanjega „šulferajna“ — in toži ob hiražočem „Leseklubu“ — ker mu manjka življenja — udov Nemcev — ker je slav. južna železnica večino uradnikov Slovencev tje nastavila — in se enako tudi gleda pri nastavljanju uradnikov pri c. kr. pošti! Hisce illae lacrimae ali pa „das ist des Pudels Kern“! Zakaj pa temu dopisunu g. uradnik ni pogodu? Ker je Slovenec — ker spoštuje tudi drugonarodne in si je znal vsled tega pridobiti spoštovanje drugonarodnih pametnih mož — izimši kacega vročekrvnega podanika celjske „vahterce“ — in zaslepljenih mu privržencev. — Imenuje ga radi tega „windischer Apostel“. Odgovarjati na to, kar v svoji hudobni neumnosti blebeta — skazalo bi se mu preveč časti, to pa lahko povemo, da dotični gosp. uradnik niti na „Domovino“ naročen ni — če je pa „Domovino“ njegov „Leibblatt“, je povsem bolj naravno — zakaj, ko li bil naročen na „vahterco“ — za katero celo pošten Nemeec ne mara. Predbaciva dalje omenjenemu g. uradniku, da ga v oči bodejo nemški javni napisi — oziroma nemški napis „Volksschule“, ki pa bode pravi tako dolgo stal, dokler je šola nastanjena v poslopji južne železnice! To si je najbrže zmisli, da opozori vodstvo južne železnice na nevarnega „Windisch Apostelna“. Ne nemški, ampak samo nemški napisi na domačih tleh, morajo bosti vsacega poštenega, pravicoljubnega Slovenca; tem bolj na javnem šolskem poslopji — šola je utrakvistična — čuda, da se dosedaj nihče zato zmenil ni, da se poleg nemškega, postavi

tudi slovenski napis, kakor je na vseh utrakvističnih šolskih poslopjih, to zahteva pravica in postava in opozorjamo na ta nedostatek dotične šolske oblasti in ne sl. južno železnico, — katero dopisun v stvar ravno tako brezpotrebno vpleta — kot se Poncij Pilat v „Credo“, ker južna železnica gotovo za poslopje najemnino dobiva — in ni tako abotna, kakor dopisun — da bi si bila tako nepravično, smešno koncesijo zagotovila! Kar je pa najbolj ostudno, in presega meje časnikarske časti, ter nam dopisuna v svoji polni nagoti — ter vrednost „vahterce“, ki kaj tacega sprejme, kaže, je naslednji stavek: „Wir aber geben dem betreffenden Beamten — es ist dies derselbe, dem seinerzeit der Nachtschnellzug auf dem kroatischen Rangierbahnhof einfuhr — etc.“ — Zgodilo se ni bilo popolnoma nič — in kar so dotični zakrivili, je direkcija gotovo disciplinarnim potom kaznovala. — To je menda prvi slučaj — to čast ima menda „vahterco“, edina in si vzame nanj patent — da s prstom kaže na uradnika — čegar težavnem službenem poslu niti pojma nima — kteremu se je nehote in ne iz lastne krivde kaj pripetilo. — Sicer pa ne vemo od kod si dopisnik prisvaja pravico predbacivati to kar je bilo, ako je disciplinarna kazen prestana — navadnemu lopovu ne smeš reči — bil si en dan v zaporu — a uradniku naj se očita, kakor se kacemu dopisunu dopade?! — Položaj uradnika sploh in posebe železniškega uradnika itak ne zavidamo — treba mu je biti na vse strani jako previdnemu — in srečen oni, ki vsem ugaja. Čast pa vsacemu, ki pošteno služi in se nasproti vsacemu dostojno vede in nikogar ne žali, ne v narodnem ne verskem oziru. Ker smo prepričani, da uradniki Slovenci sploh in posebej še napadeni g. Pahor, se v službi in razven službe tako vedejo, da morajo njih predstojniki le zadovoljni biti z njimi — šteli smo si v našo časnikarsko dolžnost braniti čast poštenega slovenskega uradnika. Dotični dopisnik „vahterce“ pa naj apelira na njegove somišljenike — ti naj se od slovenskih uradnikov uče spoštovanja drugonarodnih — „im Interesse des guten Einvernehmens und der gesellschaftlichen Ruhe des Ortes um die unleidlichen Zustände zu beheben.“

Spodnje-štajerske novice.

(Premembe pri č. duhovščini). Župnijo v Olimljah je dobil č. g. J. Muha, župnik v Skomrah; provizor pri sv. Lenartu nad Laškimi je postal č. g. A. Postružnik, kaplan pri sv. Ksaverji; premeščen je kaplan č. g. K. Wenig od sv. Štefana v Laporje; novomašnik č. g. Fr. Kovačič je dobil kaplanijo v Sp. Polskavi. Preč. g. E. Janžek, župnik v Sevnici, imenovan je

svojega, in oba bosta morala beračiti po svetu, ah Nežika, Nežika, tega — — —

A dalje ni govoril, kajti v glavo mu je priletela najdebelejša repa, koja je v naglici našla Nežika, in sicer s tako močjo, da je videl Jarnej tri solnce, dasi drugi navadni ljudje vsled debelih sivih megel niso videli niti jednega. — Jarnej se pri tem napadu brzo obrne ter krene proti vasi. Tu pa se napoti v gostilno Kračanova. Na polju pa je še dolgo rohnela in psovala Neža Strmešekova.

Polagoma se je začelo nebo čistiti. Na večer je bilo skoraj že popolnoma jasno. Ščip je hitel zopet svojo navadno pot. Le tu in tam se je skrtil za hip pod kako meglo, a takoj se je pokazal zopet.

Jarnej se je opotekaje vračal iz Kračanove krčme. V glavi se mu je nekako čudno vrtelo. Dogodki preteklega dne pa so mu stopali zopet pred duha, a zmešano in zmedeno.

Dospel je do potoka. . .

In glej, zopet plava nad potokom vila v svoji dolgi beli opravi ter mu kima in se mu smehlja, a nekako zaničljivo, škodoželjno, ironično. Jarnej vskipi kri.

„Vila, vila, varala si me, — varala! . . . Vila, kaznujem te, . . . osvetim se, . . .“ vikne s hripavim, hreščečim glasom Jarnej. Zajedno jezno zamahne z roko, a pri tem izgubi ravnotežje ter pade po dolgem na mrzlo zemljo.

dekanijem upraviteljem za breški dekanat; č. g. J. Potovšek, kaplan v Teharjih, provizorjem na Vidmu; premeščen je č. g. Mat. Medved, kaplan v Žalcu, v Teharje, in č. g. Fr. Valenko, kaplan v Rajhenburgu, v Kapele pri Brežicah. Novomašnika sta dobila službe, in sicer č. g. M. Osenjak v Žalcu in K. Zrnko v Rajhenburgu. Gosp. Ant. Drozg, kaplan pri sv. Barbari pri Vurbergu, je premeščen k sv. Lovrencu na Dravskem polju.

(Ženska podružnica za Škofjo vas in okolico) vstanovila se je ter bode začetkom septembra t. l. vstanovna veselica. Zborovala bode tudi moška podružnica. — Zivele zavedne narodnjakinje, ktere so se same organizovale!

(V Vojniku) se bodo oddajala dela za zidanje nove šole, ki bode stala 21 500 glđ., do 31. avg. pri ondotnem krajnem šolskem svetu.

(Ljudske shode) namerava sklicati „Slov. pol. društvo“ meseca avgusta in septembra na Murskem polju, pri sv. Petru pod sv. gorami, v Slov. Gradcu in v Slov. Bistrici. Shod volilcev pa skličeta poslanca dr. Jurtela in dr. Gregorec dne 2. septembra na Ptujski gori.

(V Soštanju) se je bila v nedeljo, 5. avgusta t. l. pripetila velika nesreča. V navzočnosti milostljivega knezoškofa so nove blagoslovljene zvonove dvigali v zvonik; manjši zvon se je odtrgal, ko so ga kviško vlekli, padel na večjega in oba sta se razpočila in ubila. Kar je pa še najhujše, je to, da se je pri tem zmečkal tesarški mojster, kateri se je baje brez potrebe z zvonom vred dvignil v višine.

(Izletnikov) bilo je letos, kakor se nam poroča, prav veliko v Sevnici, nekaj tudi v Rajhenburgu, kamor so došli največ iz Zagreba.

(V Sevnici) priredijo 18. t. m. cesarsko in šolsko slavnost. Otroci bodo predstavljali primerno gledališko igro.

(Iz Sevnice) se nam poroča: Svoji k svojim! To lepo naše narodno geslo se v Sevnici preveč zanemarja. Obrtniki nasprotne stranke se z delom preoblagajo, narodni se pritožujejo, da nimajo dela. — Tamburaški zbor se prav dobro in pridno uči in bode v kratkem nastopil.

(V Rajhenburgu) priredi gasilno društvo v nedeljo, 19. t. m. zabavo s tombolo.

(Vzpored slavnosti ob otvoritvi druge kočje) „Slovenskega planinskega društva“ na Molički planini pod Ojstrico v četrtek dne 16. avgusta 1894. V sredo dne 15. avgusta: I. 1. Odhod iz Ljubljane v Kamnik ob 7. uri 23 m. zjutraj. 2. Odhod iz Celja ob 3. uri 50 m. popoldne. Ob 5. uri 40 m. odhod z vozovi ali peš v Mozirje. II. V Kamniku skupno kosilo ob 11. uri. III. Ob 1. uri popoldne odhod v Gornjigrad. IV. 1. V Gornjemgradu ogledovanje cerkve, zvečer v gostilni g. Jos. Mikuša zabava, katero pri-

Z druge strani reke pa odgovarja isti hripav, hreščeč glas: „Vila, vila. . .“

V daljavi pojó in vriskajo fantje. Vaška ura bje polnoč. Na bregu pa stojé tožno in zamišljeno stare vrbe ter se ogledujejo v žuborečem potoku. Nad vodo pa plava bela, poluprozorna megla. —

Začelo se je svitati. Megla izginja. Solnce priplava v vsi svoji krasoti na nebo ter se blišči in lesketa v hitečih potokovih valovih.

Jarnej se prebudi. Glava mu je težka. Misli in misli, kako to, da je spal tukaj pod milim nebom. Le polagoma se domisli včerajšnjih važnih dogodkov in da si je poplavljal jezo s Kračanovim vinom. A kaj se je zgodilo potem, tega ne pomni.

Ko je prišel Jarnej Skorba v nedeljo k cerkvi, stali so ljudje v gručah pred cerkvico ter se smejali in krohotali. On pa jo je pobrisal klaverno in ponižno v cerkev. Slišal je, kako so starke šepetale: „Molil bi rajši, molil, ne pa lazil za ženskami.“

In Jarnej je res molil pobožno in goreče. Ko so gospod župnik oklicali zaročenca Nežo Strmešekovo in Matija Kovačevega je ravno molil: „Ne vpelji nas v skušnjavo, temuč reši nas zlega. Amen.“ A ko je slišal imeni, ušel mu je nehote tih vsklik: „Vila, vila! . . .“

Ne-Nežika, glej, ti imaš to njivico in eno še tam zgoraj na krču. — Glej, Nežika, in v hlevu imaš žival — in kuretino imaš, — a vender, — vender hiše nimaš lastne. In glej, težko je, po ljudskem životariti. — Ali ni težko, Nežika? — A jaz imam svojo hišico, veliko dovolj za dva, tri, ali še tudi več. Hlev tudi ni prazen. In polja je tudi nekaj. In glej, Nežika, denarja tudi imam nekaj, hvala Bogu in svetemu Jarnejju, patronu mojemu. — A jaz sem sam in ti si sama. In ako zbolim jaz, ali ako se pripeti tebi kaka nesreča, kdo bode skrbel za tebe ali mene? Nikdo! Glej, jaz torej mislim, da ne bi bilo napačno, ako se, — no, ako se — vzameva. Glej, Nežika, Nežika. . .!“ Gevoril je zdaj počasi in v dolgih odmorih, a koj na to zopet hlastno in hitro. Obraz pa mu je mej govorom zardel.

Neža Strmešekova pa ga je pogledavala od strani ter kimala z glavo.

Ko umolkne Jarnej, vpré roke ob bok, se mogočno razkorači, pogleda mu srepo v oči ter rezko pravi:

„Jarnej, prepozno si prišel! Včeraj je bil pri meni Matija Kovačev in spogovorila sva se, in v nedeljo bodo naju oklicali. Hodi torej z Bogom!“

„Ah, ah!“ zaječi Jarnej. „Matija boš vzela, Matija, tega pijanca, Matija, tega kvartopirca, tega Matija, ki je šepav na jedni nogi, Matija, ki so mu izbili pred tremi leti tam gori pri sv. Andraži desno oko, tega Matija, ki nima nič

redi „pevsko društvo“. 2. V Mozirji zvečer v gostilni g. Alojzija Goričarja zabava, katero priredi „pevsko društvo“ Mozirsko. V četrtek dne 16. avgusta: V. 1. Iz Gornjegagrada odhod z vozovi ob 6. uri 30 m. zjutraj. 2. Iz Mozirja odhod z vozovi ob 6. uri zjutraj. VI. 1. Na Ljubnem zbirališče v gostilni g. J. Bende in zajutrek. 2. Z Ljubnega odhod v Luče ob 8. uri zjutraj. VII. V Lučah kosilo ob 11. uri dopoldne. VIII. Opol dne odhod na Moličko planino mimo Planinška in Vodol. IX. Ob 7. uri zvečer blagoslovljenje in slovesna otvoritev kože. V petek dne 17. avgusta: X. Ob 4. uri zjutraj odhod na Ojstrico, Škarje in v Logarjevo dolino. XI. Ob 2. uri kosilo v Piskernikovem zavetišču v Logarjevi dolini. XII. 1. Ob 3. uri popoldne izlet k slapu pod Rinko in na Okrešelj. Prenočevanje v planinski koči in odhod dne 18. avgusta čez Kamniško sedlo v Bistriško dolino ali čez Savinsko sedlo na Koroško. 2. Ob 3. uri odhod v Solčavo in oziroma v Luče. P. n. društvenike, oziroma izletnike prosimo, da svojo udeležbo in pot, koder mislijo potovati, gotovo naznanijo vsaj do 10. avgusta g. Francu Kocbeku, nadučitelju v Gornjemgradu, da bode možno preskrbeti potrebne vozove, prenočišča in skupne obede. Kdor se misli peljati iz Kamnika v Gornji-grad, naj to naznani „Kamniški podružnici“. K mnogobrojni udeležbi vabi odbor „Slovenskega planinskega društva“.

(Vremenoslovske postaje). Štajerska c. kr. okrajna glavarstva so dobila nalogo, da pospešujejo ustanovitev meteoroloških postaj.

(Sv. misijon) obhajali so pri sv. Antonu v Slov. goricah. Vodili so ga preč. oo. Lazaristi iz Celja. Udeležba bila je ogromna. Posebno lep je bil sklep dne 3. junija. Nad sto belo oblečenih deklic prišlo je k procesiji, katere so prejele sv. obhajilo. — Bog dal mnogo vspeha!

(Umrli) je v Kozjem, g. J. Trček, posestnik, stotnik gasilnega društva in vrl. narodnjak. — V [stari vasi pri Vidmu je umrl, g. Fr. Pribošič, posestnik in bivši videmski župan.

(Pogorela) je koča mlinarja Škrbeca v Sremitcu pri Vidmu. Bila je zavarovana.

(Uboga slovenščina) če te mrcvarijo, kakor pri c. kr. okr. glavarstvu slovenjegraškem. Prejeli smo kratek dopis, ki naj kaže in prepriča, da tako slovenščino težko razume prosto ljudstvo. Verzeichniss der bei den nachbenannten Gewerbs-Partheien vorgefundenen Mass- und Wägemittel. Izkas pri dol imenovanim obertnikev nahajočeh mer, tehntiz in tehtil. — Seveda, če dobijo tak spis, recimo, na Dunaji stari gg. svetniki v roke, katerim slovenščina tudi ni zrastle na srcu, morajo primerjati jo kineščini. Pa to ni jezik, kakor ga govori in piše ljudstvo!

(Hud vihar) imeli so 5. t. m. pri Malinedelji. Strašen veter in toča, kakor mala kurja jajca, polomila in pobila je polje in vinograde, in oškodila celo gojzid, da je strah. Škoda se ne da danes niti preceniti.

(Na Pilštanju) se je v teku dveh let vsa cerkev prenovila. Delo velja 6000 gld., svota nabrala se je iz prostovoljnih darov domačih faranov, in tudi drugih cerkvenih dobrotnikov. Cerkev pridejo blagoslavljat sami milostljivi knezoškof Mihael, dne 21. t. m. Drugi dan bo slovesno blagoslovljenje. — Ker je pa srce faranov toliko hvaležno svojemu č. g. župniku za vsa skrb pri tolikem delu, naj jim bo tukaj v „Domovini“ izrečena lepa zahvala, in Bog jih ohrani še mnogo let krepkega in zdravega v blagor faranov. Mostočki.

(Vabilo) k veselici, katero priredi „Ormoška čitalnica“, dne 19. avgusta 1894, na vrtu gospe Kapusove, v proslavo rojstnega dne Njega Veličanstva Frana Josipa I. Vspored: A. 1. Budnica, moški zbor — Rusan. 2. Pozdrav. 3. Kislica sladka, mešan zbor — Leban. 4. Slavnostni govor. 5. Cesarska pesem, mešan zbor, sprem. godba Haydn. 6. Na moru, moški zbor — D. Jenko. 7. Slovenska deklica, mešan zbor — Leban. 8. Katica slov. narodnih pesnij, mešan zbor — Kocijančič. 9. Naprej, moški zbor — D. Jenko. B. Prosta zabava in ples. Začetek ob 5. uri popoldne. Vstopnina za osebo 30 kr. Med posameznimi točkami svira „Ptujška godba“. Odbor.

(Ptujška gimnazija) je štela, kakor posnamemo iz priobčenega letopisa, v preteklem letu le malo učencev, namreč v 1. razredu 36, v

drugem 17 (!), v tretjem 24, v četrtem 20, skupaj 97. Slovencev je ravnateljstvo naštel 52, Nemcev pa 45. Kdo mu verjame, da ne bi Slovencev več bilo?!

(Umrli je) v Ptujju dne 12. avgusta, vsled mrtuda, prečast. g. Matija Modrinjak, inful. prošt., itd. Rojen je bil v Središču 22. januarja 1824. l. Naj v miru počiva!

(Cikorija — agitacijsko sredstvo.) Neki mariborski izdelovatelj cikoriije, ki je svoje slovensko ime popačil v nemško spako „Gerdes“, razpošilja svoj izdelek, o čegar vrednosti bi se lahko reklo to ali ono, po slovenskem Štajerju in sicer v zavojih, na katerih so prilepljene podobice rajnega in sedanjega nemškega cesarja, nemškega prestolonaslednika, Bismarcka, Moltkeja itd. Mož najbrž misli, da se bodo štajerski Slovenci, uživaje ta surogat, nasrkali pruskega duha. Tega se sicer ni bati, ker je cikoriija pre-slaba, a da spozna mož svojo zmoto, naj slovenski trgovci raje kje drugod kupujejo cikoriijo.

(Pri višjem deželnem sodišči v Gradcu) imajo premalo svetnikov, slovenščine zmožnih. Ker se na Kranjskem in tudi na spodnjem Štajerskem pri okrajnih sodiščih že veliko v slovenščini uraduje, pride tudi na to višje sodišče, v rešite v toliko pritožeb v slovenskem jeziku, da morajo nekatere 2 leti čakati rešitve, ker manjka ondi slovenščine zmožnih uradnikov. Slovenski poslanci sprožite to zadevo v državnem zboru.

Druge slovenske novice.

(Glavna skupščina družbe sv. Cirila in Metoda) se je zvršila presijajno. Mnogobrojni udeležniki, ki so se peljali iz Ljubljane na skupščino, so bili na raznih postajah srčno pozdravljeni, posebno slovesno v Trebnjem in izredno veličastno v Novem mestu. Na novomeškem kolodvoru je bila zbrana ogromna množica občinstva, mestni župan ter vsa narodna društva. Župan Perko je s srčnimi besedami pozdravil skupščinarje v imenu mesta, isto tako tudi načelnik novomeške podružnice J. Krajec in v imenu novomeških narodnih društev dr. Poznik. Godba je svirala „Naprej zastava slave“. Vse mesto je bilo prelepo okrašeno z narodnimi zastavami in mlaji. Zborovanju je prisostvovalo velikansko število članov in narodnih dam. Naznani, da šteje družba skoro 12.000 članov in 129 podružnic, se je vzprejelo z nepopisno navdušenostjo, ki se je podvojila, ko se je povdarjalo, da delujejo za družbo največ in najuspešneje narodne dame. Burnim in vedno se ponavljajočim slava- in „živele-klicem“ ni bilo konca. Po skupščini je bil banket, katerega se je udeležilo do 250 oseb. Prvo napitnico govoril je predsednik preč. g. prof. Tomo Zupan in napil presv. cesarju. Omenjati je tudi še posebno napitnice dr. J. Tavčarja in dr. Svetine, ki so obe merile na sporazumljenje med duhovščino in posvetno inteligencijo v kar pomozi Bog, da bi se vresničilo na Kranjskem.

(Društvo „Radogoj“) imelo je v Ljubljani svoj prvi občni zbor. — Iz tajnikovega poročila je razvidno, da je gosp. Fr. Kalister z nova poklonil društvu izdaten dar, namreč 25 delnic „Narodne tiskarne“, vrednih 3000 kron, g. dr. Ivan Stanič v Tolminu je poslal 2500 kron, mesto Ljubljana je poklonilo 1000 kron itd. — „Radogoj“ šteje koncem prvega leta 138 ustanovnikov, med katerimi so 3 častni člani, in 46 rednih članov. Ustanovnina presega že 34.000 kron. Podpore je izdalo društvo v tem letu 2332 kron. — Blagajniško poročilo izkazuje nedotakljive ustanovnine in vpisnine 34.132 kron, letnih doneskov, darov itd. pa 2521 kron. Skupnih stroškov je bilo 2612 kr. 70 stot. — Z vsklikom sta bila izvoljena zatep zopet predsednikom g. Ivan Hribar, podpredsednikom g. ces. svetovalec Murnik. Novi odborniki so: g. dr. D. Majaron, g. dr. Gregorin v Trstu, g. dr. Kos v Gorici in g. dr. Šegula v Novem mestu.

(Volitve učiteljskih zastopnikov) v c. kr. okrajne šolske svete na Kranjskem: V ljubljanski okolici sta izvoljena gg. Papler (Borovnica) in Javoršek (Šiška), v Kranju gg. Kragl (Tržič) in Traven (Naklo), v Logatcu gg. Ribnikar (D. Logatec) in Repič (Unec).

(Nova protekcija starih nemškutarjev od strani Slovencev). Na ljubljanskem učiteljski, kjer je vse polno mest praznih, ste se letos med drugim oddajali mesti za umrlega ravnatelja Hrovata in za pokojnega vadniškega učitelja Tomšiča. Kakor smo poizvedeli, so bili člani deželnega šolskega sveta — vendar ne vsi glede ravnateljskega mesta toliko značajni, da so obdržali lansko leto predloženo trojico, v kateri ni nobenega nemškutarja. Toda, ko je šlo za oddajo mesta vadniškega učitelja, postavili so čudni možje, ki so skoro brez izjeme Slovenci, na prvo mesto nemškutarskega učitelja, kateri je svoje dni v slovenski vasi slovenske otroke nemški očenaš učil, čeravno je bilo proslincev, vrh slovenskih zaslužnih in starejših učiteljev, kot istja in trave. Ali se bode na Kranjskem zopet povrnila Auersperg-Pirkerjeva nemškovalna doba?!

(Tretji občni zbor slov. fer. društva „Sava“), bode dne 18. avgusta v prostorih narodne čitalnice v Ljubljani. Na dnevnem redu je: a) poročilo odboro; b) določitev društvenega delovanja za bodoče leto, potem navoda in proračuna; c) oglašeni predlogi; d) interpelacije; e) poročilo preglednikov; f) volitve predsednika, treh in najmanjstih odbornikov in dveh preglednikov; g) slučajnosti. Začetek zborovanja točno ob 10. uri dopoldne.

(Na kranjsko gimnazijo), ki se na jesen z dvema razredoma otvori, prideta za profesorja g. Hubad ob enem voditelj s slovenske gimnazije v Ljubljani in g. Novak iz Novega mesta.

(Slovenski in hrvatski abiturijenti) so bili včeraj v Ljubljani priredili lepo veselico, v slovo dokončanemu šolanju na srednjih učilnicah.

(Nove posojilnice) so 13. in 14. t. m. snovali v Sl. Bistrici in v Podgradu v Istri.

(V Litiji) se je v nedeljo, 12. t. m. ustanovila posojilnica.

(Ustanovna slavnost „Postojinskega „Sokola“ in petindvajsetletnica čitalnice) se je izvršila tako sijajno, da smelo rečemo, da je bila to res izredna narodna veselica. Zastopana so bila vsa slovenska sokolska društva s kakimi 250 člani v društveni obleki, dalje so prihiteli iz daljnega severa češki bratje in tudi bratje Hrvatje, prvih 16, družih okolu 40 v sokolski opravi in mnogo drugih gostov in dam. Impozanten je bil spreved, v katerem je bilo 14 zastav in 3 godbe. Mnogo čitalnic je bilo zastopanih po deputacijah, istotako več notranjskih gasilnih društev. Posebna vlaka iz Celja-Ljubljane in iz Trsta-Gorice sta privedla veliko število narodnjakov in narodnjakinj, ki so preživeli krasen slavnostni dan v prijazni Postojni in se divili čudapolni jami. Veličastna je bila udeležba pri jako finem banketu v salonu župana g. Vičiča, kjer so govorili navdušene zdravice gg. dr. D. Treo, J. Ditrich, Vaniček, dr. Lazar Car, dr. Vrečko in urednik Jakič. Posebno navdušeno je bila vsprejeta napitnica g. dr. I. Vrečka, ki je poudarjal slogo med brati Slovenci. Pri ljudski veselici pa so vzbujale veliko pozornost raznovrstne vaje in telovadba sokolskih društev. Na večer odkorakala so vsa društva v istem redu, kakor so prišla, na kolodvor ter se po krepkem pozdravu odpeljala proti domu. „Postojinski Sokol“ pokazal je pri prvem nastopu, da ima mnogo življenja in lepo bodočnost. — Na zdar!

(V Idrijo) je sklical g. Ivan Lapajne na nedeljo 19. t. m. ob 10. uri dopoldne v gostilnico g. Ant. Juvančiča, ustanovni občni zbor, za novo posojilnico za to mesto in okolico.

(Koliko nemščine) se še uči na nenemških avstrijskih šolah, kažejo sedeči statistični podatki: Nemščina se namreč kot drugi deželni jezik uči na Češkem na 474 šolah, v Galiciji na 238, v Bukovini na 259, v Moravski na 178, na Štajerskem na 149, na Primorskem na 128, na Kranjskem na 68, v Šleziji na 50, na Tirolskem na 14, v Dalmaciji na 2 šolah. — Na Kranjskem se uči nemščina na 10 šolah krškega okraja, po 8 šolah postojinskega in litijskega, na 7 šolah kranjskega, po 6 šolah črnomajskega in logaškega okraja, na 5 šolah v novomeškem, na 4 v kamniškem, v kočevskem okraju in v ljubljanski okolici, na 3 šolah v ljubljani in radoljiškem okraju.

Dopisi.

Iz Petrovč. Kakor strela iz jasnega neba iznenadila nas je pretužna vest, da nas po naredbi milostljivega knezoškofa, zapustijo naš oče, naš skrbni dušni pastir, zvesti čuvaj slovite romarske Marijine cerkve v Petrovčah, č. g. Martin Medved. Ta nenavadna, nemila novica storila nam je mnogo žalosti in izvalila neštivilno solz.

Nisem še slišal toliko vzdihov in plakanja v cerkvi, kakor takrat, ko so nam zadnje nedeljo svoje zadnje očetovske nauke delili v slovo.

Hvala Bogu! v naši vladikovini imamo obče izvrstne dušne pastirje, a vender se še nekateri posebno odlikujejo. In takšen odlikovanec so tudi č. g. Medved. Moje pero je sicer preokorno opisati njihove izredne vrline, le toliko rečem, da so bili ljubljene nas vseh.

Skrbni v poklicu svojega stanu, toraj neutrudljivi v spovednici in na prižnici in v deljeni drugih duhovnih milosti. Posebno skrb pa obračajo vedno na mladino in nedostajalo bi mi prostora, da bi vsaj površno opisal, s kakšno skrbjo so pripravljali mladino za prejemanje sv. zakramentov. Pohvalo glede veronauka v naši šoli imeli smo priliko iz ust samih premilostnega vladike slišati še tudi v drugih farah. V razvedrilo in veselje so prirejali šolske mladine izlete na visoke gore in jim od tam razkazovali veliko mogočnost božjo in njihova radodarna roka se je pri tem vselej obilno skazala. Ni čudo toraj, da so se jih otroci, kakor svojega očeta oklepali in po tej meri tudi sedaj žalujejo za njimi.

A ne le z otroci, z vsemi živeli so v posebni prijaznosti. Vedeli so dobro svetovati, pa tudi kratkočasiti v veseli družbi. Zatorej je bolest ločitve tem splošnejša in ne žalujejo, kakor se navadno marsikje očita, le stare žene — ne! — tu žaluje zajedno vsa fara, vsa srca.

Hvaležno kličemo za Vami: Bog Vas spremljaj in stoterno povrni obilni trud, ki ste ga z nami imeli!

Iz Mozirja. Pri I. občnem zboru savinske podružnice, „Slov. planinskega društva“ volil se je enoglasno zopet stari odbor za prihodnja tri leta in sicer: Načelnikom: g. Fr. Kocbek, nadučitelj v Gornjemgradu, odbornikoma: g. dr. J. Vrečko, odvetnik v Celji in g. L. Goričar, posestnik v Mozirji in mesto odstopivšega g. A. Goričarja g. A. Perne, notarski kand. v Gornjemgradu, tajnikom.

Pretečeno leto imela je podružnica dohodkov 671 gld. 10 kr., stroškov pa 831 gld. 60 kr. primanjkuje tedaj 160 gld. 50 kr.

V teku enega leta svojega obstanka zaznamovala je nad 40 potov v Savinskih planinah in si postavila v jako prijaznem kraju na Malički planini pod Ojstrico, zavarovanem proti vsem hudim vetrovom, krasno, prostrano kočjo, na katero spada pač največ stroškov.

Do dne 16. t. m. bode ta planinska kočja popolnoma dodelana in se bode ta dan slovesno otvorila, v katero svrhu se bodo članom „Slov. pl. društva“ razposlala še posebna vabila.

Ker ima za zaznamovanje potov in posebno za to kočjo največ zaslug neutrudljivi podružničen načelnik g. Kocbek, v katerem se je koncentriralo sploh celo podružnično delovanje v pretečenem letu, odobril je zbor enoglasno predlog č. g. kaplana Aškerca, naj bi se ta kočja po prvem podružničnem načelniku imenovala „Kocbekova kočja“.

Sklepaje svoje poročilo opozarjam slovensko občinstvo, naj se v mnogobrojnem številu vdeleži slovesne otvoritve planinske kočje na Malički planini, dne 16. t. m. ter si ogleda prekrasne divne naše planine, žal ne bode nobenemu in upam, da bode to prepotrebno, prekornostno društvo na domačih tleh, našlo zanaprej še večje podpore, kakor do sedaj ter bode lahko še v večji meri delovalo na tem polju in razkrivalo svetu krasote premile nam domovine!

Iz Ponkve. Dne 29. julija t. l. je čast. gosp. Josip Kapus, brat čast. gospoda Armina Kapus, kaplana v Št. Jurji, pel v ponkolski krasni cerkvi, prvo sveto mašo.

Marsikdo bo sicer prašal, kako to, da ima ta gospod, kateri je duhoven sekovske škofije, novo mašo na Ponkvi. Odgovor je lahek: Prečastiti gospod Alojzij Kreft, župnik na Ponkvi, kateri ne

Ko pa je zapazil ogenj v strehi, se je zbal in se skrtil v neki hlev, v katerem so ga pozneje sežganega, mrtvega našli. Pač huda kazen.

(V Škocijanu pri Mokronogu) je kmetijska podružnica v zvezi s šolskim vodstvom napravila letos ameriško trtnico, v kateri namen je dala kranjska hranilnica 200 gld. podpore.

(Zrelo grozdje). Od desnega brega Krke se nam poroča, da se v novih ameriških vinogradih že dobé zreli grozdki.

(Od Kolpe pri Kostelu) se nam poroča. Lepo petje v šoli, v cerkvi in med narodom vpljiva kaj dobro na blago čustvovanje in omiko človeško. V naših krajih se pa v novejšem času petje vse premalo goji. To je zlasti na nekaterih šolah opazovati.

(Novo gasilno društvo). Dne 29. julija ustanovilo se je pri nas „Trnovsko-Bistriško gasilno društvo“. Načelnikom bil je izvoljen župan trnovski g. Iv. Urbančič, namestnik za Trnovo g. Iv. Valenčič, veleposestnik, in namestnik za Bistrico g. Ant. Znidaršič. Poveljni jezik bode izključno slovenski.

(Na rudarski šoli v Celovcu) se prične s 1. okt. dveletni učni tečaj za izobraževanje jamniških paznikov. Ubožni prosilci dobé ustanove po 150 gld. na leto ali so pa brezplačno v zavodu preskrbljeni. Prošnje se vlagajo do 15. sept. t. l. na odbor te šole v Celovcu.

(Ziljska železnica) na Koroškem se je te dni otvorila.

Druge avstrijske novice.

(Na Dunaji) bode prve dni septembra velik shod avstrijskih vinorejcev.

(Češka šolska Matica in nemški „šulferraj“). Češke šole, katere vzdržuje češka šolska Matica, obiskuje 3090 čeških in 16 nemških otrok. V isti deželi pa ima nemški „šulferraj“ v svojih šolah 1573 nemških in 391 čeških otrok. Kdo je torej pravičnejši, Nемеc ali Slovan?!

(Deželno razstavo gališko) so prišli obiskati tudi madjarski ministri, ki so Poljakom, edino privilegiranemu slovanskemu narodu v Avstriji, prav roke stiskali. Že vedno, zakaj!

(V Šleziji) Slovani toliko trpe, kakor spodnještaj. Slovenci. Imajo za svoje češke in poljske dijake le nemške srednje šole, in menijo celo v svoji nesreči, da bi bila za-nje tako „Vorbereitungsklasse“, kakoršna je na celjski gimnaziji, dobrota. Tako dobroto bi jim mi radi pripustili, ako bi ž njim ne čutili krivic, ki se jim tako, kakor nam gode!

(V Slavoniji) je okolo Virovitice, Duravara in Pankraca ter daleč proti Oseku in gor proti Siseku in Koprivnici neizmerno veliko naselbin: čeških, madjarskih, nemških, slovaških in slovenskih, katere so obdržali svoj narodni značaj in se dobro razvijajo.

(Kolere) je nekaj slučajev v Galiciji in Bukovini.

(Ogerski ministerski predsednik) je enako svojemu tovarišu, potoval k svojim volilem, katere bi vsled velike razburjenosti, ki je nastala med katoličani in Nemadjari, rad potolažil; toda obetal ni nič stvarnega in dejanskega; zato raste nezadovoljnost na Ogorskem vedno bolj in bolj.

(Mladočeški poslanci) so na volilnih shodih izražali željo, da bi se jim Staročehi zopet pridružili. Naj res vsaka stranka k združitvi korak stori!

Ogled po širnem svetu.

(Na Italijanskem) se vozijo že duhovniki s kolesom, kedar gre do bolnike obiskati, in cerkvene gosposke so v to privolile.

(Morilca francoskega predsednika) Karnota, Cazeria, bodo 16 t. m. v Lionu očitno usmrtili.

(V Parizu) stoji pred sodiščem kacic 30 anarhistov, Francozov in Italijanov.

(Na Peruanskem) v južni Ameriki je ustaja.

(V Aziji v boju radi Koreje) zmagujejo Japonci.

(Arabce v Sudanu) v Afriki so zmagali Francozi.

(Vipavska vinarska zadruga.) V Vipavi se je osnovala „Vinarska zadruga“, kateri je namen pospeševati napredek in razvoj vinarstva s kuč povanjem in prodajanjem grozdja in vina, z naravno uzornih vinogradov, pivnic in skladišč tudi izven vipavskega okraja, in podpiranjem članov v teh strokah gospodarstva. Ako se uvažuje, kolikokrat je bil vinorejec doslej v zadregi s prodajo svojega vina, večkrat odvisen in pritiskan od mešetarjev, kateri so seveda najprej svojo korist iskali, priznati se mora, da ima zadruga veliko in hvaležno nalogo. Ob letošnji vinski trgatvi otvori „Vipavska vinarska zadruga“ svoje skladišče in pivnico v Ljubljani, kjer se bodo vipavska vina pokušala in prodajala. Opozarjajo se torej ljubljanski vinski konsumenti, kakor tudi vinski kupci in krčmarji z Gorenjske in Dolenjske, da si v bodoče vina naročajo pri „Vipavski vinarski zadrugi“, katera si bo prizadevala vsestransko vsakega naročnika kar najbolje postreči. Rok za vplačanje deležev je določen za dosedaj pristopivše člane do 1. septembra t. l. Delež znaša 10 gld., pristopnina pa 2 gld. Vsakdo vzame lahko po več deležev. Pričakovati je, da pristopijo zadrugi ne samo Vipavci, nego tudi mnogo drugih mož, katerim je kaj na tem, da se povzdigne vinarstvo.

(V Tržiču) na Gorenjskem so pri občinskih volitvah zinagali Slovenci; torej vse pisarenje nekega „lačenbergerja“ v „Tagesposti“ ni nič pomagalo, da bi bili tržiški Cimbrini in Tevtoni prodrli.

(Premovanje živine). Premovanje kônj bode 1. septembra v Bohinjski Bistrici, 3. septembra v Lescah, 4. v Kranju, 5. v Kamniku in 6. septembra na Vrhniki; 10. septembra bode običajna kônjaska dirka v Št. Jarneji na Dolenjskem. — Premovanje goveje živine bode na jesen v Moravčah, v Žuženberku in v Razdrtem. V Novem mestu bode razstava prašičev.

(Lepo poletno veselico) je bila priredila narodna čitalnica v Kostanjevici, s prijaznim sodelovanjem tamburaškega zbora čitalnice v Brežicah, v nedeljo dne 12. avgusta 1894.

(V Radečah) je imela posojilnica že 1. polleta svojega poslovanja čez 20.000 gld. prometa.

(Radeški železni most) čez Savo je že sestavljen. Podoben je popolnoma mostu dolenjske železnice čez Ljubljano. Bil je parkrat tudi že fotografovan. Javnemu prometu se ne bode izročil dne 18. t. m., kakor se je spočetka določilo, ampak nekoliko kasneje, na sedaj še ne odločen dan.

(Iz Radeč.) Te dni bodo preskušali novi savski most gledé težine, katero zamore nositi.

(Gozdarsko društvo), ki je v nedeljo in ponedeljek, 6. in 7. t. m. v Kostanjevici zborovalo, je vendar pokazalo, da njega člani čislajo tudi nekoliko slovenščino, kajti napisi na slavolokih bili so tudi slovenski, čeravno se je drugače vse preveč nemško govorilo.

(Pedagogičsko društvo) v Krškem je imelo 31. julija dobro obiskan občni zbor. K društvu je pristopilo že 700 članov, od katerih jih je blizo 400 zvestih ostalo. Društvo je izdalo letos dvoje knjig, in izda v kratkem še tretjo. — Denarno stanje društveno je pa slabše. Nasproti 400 gld. gotovine stoji 600 gld. dolga, ki ga je zalaganje knjig provzročilo. — Na korist društvu je bila isti dan pod vrlim vodstvom g. Potrebina lepa beseda s petjem, katera je bila kaj dobro obiskana.

(V c. kr. okrajni šolski svet v Krškem) sta bila kot učiteljska zastopnika pri narodni učiteljski skupščini dne 31. julija izvoljena gg. J. Lavec, nadučitelj v Radečah, in J. Lapajne, šolski ravnatelj v Krškem.

(Promet krške posojilnice). V 1. tečaju t. l. je imela ta posojilnica 58.385 gld. dohodkov in 57.483 gld. izdatkov, torej 115.868 gld. prometa.

(Imeniten cerkveni strop). Pri cerkvi sv. Rozalije v Krškem so zapazili strokovnjaki zdaj, ko se namerava cerkev popraviti, da ima tako imenitno malan strop iz starodavnih časov, da bi bilo skoro škoda podreti ga. Na Kranjskem nima baje nijedna cerkev tako imenitnega stropa te vrste.

(Pogorelo je) pretečeni teden blizo Krške vasi na Kranjskem, nekemu kmetu vse poslopje. Ogenj prouzročil je neki mal deček tiste hiše.

slovi samo kot vgladen narodnjak, ampak tudi pri vsemu slovenskemu svetu kot preljubezniv in radodaren duhoven, prevzel je samaritansko nalogo, da služi vrli primicijant na dostojni način prvo sveto mašo.

Iz tega povoda zbralo se je tudi mnogobrojno število slovenskih narodnjakov na Ponkvi, kakor iz Šmarja, Ponkve, Kalobja, Celja, Št. Jurja, iz Dramelj, iz Št. Lenarta pri Sevnici, iz Vidma in drugih krajev; celo visokovredni gospod šmarski dekan so počastili novomašnika s svojim pohodom. Bila je to res lepa narodna svečanost. Govorilo se je marsikaj lepega in pozno v noči smo se s prepričanjem poslovili od gostoljubnega gospoda župnika in vrlega novomašnika, da je bil ta dan za vse prazniški. Pristavili bi še konečno prošnjo in upanje, da bi Vsegamogočni gostoljubnemu gospodu župniku Alojziju Kreft povrnili v obili meri njegove dobrote, ktere ni samo sedaj, ampak že poprej delil iz gol krščanske ljubezni in da bi se gospod primicijant ne izneveril tam v nemški sekovski biskupiji slovenščini ter vedno ostal tak, kakor ga je mati porodila, to je Slovenec.

Št. Vid pri Planini. Nagle smrti umrl je tukajšni posestnik Janez Koprivc v noči od 28. do 29. t. m. V soboto na večer je vzela koš, rekoč, da bode iz bližnjega gozda prinesel drv. Kake pol ure pozneje zaslišali so ljudje neki strel in kmalu za tem hudo in čudno vpitje, katero pa je v kratkem ponehalo. Ker ga ni bilo domov, jela ga je žena s sosedi proti jutru iskati in našli so ga ob štirih zjutraj v bližnjem gozdu mrtvega. Ker je bil popolnoma topel, se sklepa, da je še le proti jutru umrl. Imel je desno lice in spodnje čeljust popolnoma razstreljene, poleg njega pa je ležala njegova puška, katero je imel navadno v gozdu skrito, kjer je večkrat, kakor se govori, divjačino na tihem zalezoval. Ker je samoumor na vsak način izključljiv se mu je najhitreje puška slučajno sprožila in ga smrtno ranila.

Književnost.

(„Glasbena Matica“ v Ljubljani) je tekom leta 1893/94. izdala in založila te muzikalije: 1.) Album 12 pesmi za višji glas s spremljevanjem klavirja; zložil Anton Nedved. Izdala in založila „Glasbena Matica“. V Ljubljani. 1893. Natisnila Jos. Eberle in dr. na Dunaji. 2.) Slovenske narodne pesmi, harmonizoval in za koncert priredil Mat. Hubad. Izdala in založila „Glasbena Matica“. V Ljubljani 1894. Lastnina „Glasbene Matice“. Vsako pomnoževanje je po zakonu prepovedano. Cena: partiture s šestimi glasovi 1 gld. 20 kr., posamezni glasovi á 10 kr. Natisnila Jos. Eberle in dr. na Dunaji.

(Slovensko-nemški slovar.) Izdan na troške rajnega knezoškofa ljubljanskega Antona Alojzija Wolfa. Uredil M. Pleteršnik. Prvi del. A — O. V Ljubljani 1894. Založilo in na svetlo dalo knezoškofijstvo. Tiskala katoliška tiskarna. Str. 883. Cena vezanemu zvezku 7 gld. 50 kr.

(Nemško-slovenska pravna terminologija.) Te dni je izšla v zalogi c. kr. državne tiskarne na Dunaji knjiga, katera pomeni izdaten korak naprej v boji za enakopravnost slovenskega jezika. V mislih imamo nemško-slovensko pravno terminologijo, (besedje), katero je po naročilu društva „Pravnik“ z izredno unemo in vestnostjo sestavil in uredil c. kr. sodni pristav v Ljubljani, gosp. dr. Janko Babnik. Strokovno oceno te lepe in pomembne knjige, obsegajoče 53 tiskanih pol, prepustimo strokovnim listom in naglašamo le to, da je s tem obširnimi besednikom, kateremu je cena 3 gld 50 kr., neizmerno vstreženo vsem uradnikom, katere veže dolžnost, na Slovenskem s Slovenci in za Slovence slovensko uradovati.

Lepe podobe za novo bratovščino

„Sveta družina“

komad po 10—12 kr. in finejše po 40, 60, 90 kr. do 2 gld.

priporoča

tvrdka D. Hribar v Celji.

Cementne izdelke

kakor: ploče za tlak cerkev, hodnikov, podstenj i. d. v raznih oblikah in barvah, stopnice, podboje za duri in okna, korita (kopanje) za hleve, cementne cevi vsake velikosti, predstavke za studence, podstavke za nagrobne križe, mejnike in vse drugo po dani meri in načrtu izdeluje

Jos. Mursa

na Krapji pri Ljutomeru

in zaradi ugodnejše železniške zveze s spod. Štajerjem, tudi v Središči na D. Ceniki zastoj. Prevzame tlakanje, betoniranje, kanaliziranje i. t. d. ceno in z jamstvom za trpežnost. (122) 3—1

Fotografični aparat

(18 × 24 cm)

je za prodati. — Proti garantiji tudi na mesečne obroke. Več se izve pri uredništvu tega lista. (123)

Krško in Krčani

in

Gurkfelder Gedenkblätter

s podobami, cena 1 gld.

ter

Spomin na Krško

(slike same), cena 30 kr., se dobe pri

pisatelju g. **Iv. Lapajne**, v Krškem

in po knjigarnah. (124) 3—1

Lepo posestvo

v prijetnem kraju Savinjske doline, od glavne ceste 5 minut oddaljeno, obsegajoče 13 oralov njiv, travnikov in gozda, prodá se zaradi odročnosti, pod ugodnimi pogoji. — Jako lep sadovnik. Zidana, z opeko krita hiša Zidano, lepo gospodarsko poslopje. Z opeko kriti svinjaki. Posestvo pripravno je za kakega zasebnika. — Natančneje pove Ivan Apat, posestnik v Ponorjeh pri Vranskem. (107) 3—3

Pridna prodajalka

za trgovino mešanega blaga, slovenskega in nemškega jezika v besedi in pisavi zmožna, se išče. — Kje pove upravništvo „Domovine“. (110) 3—2

Učenec

(100) 5—3

14 do 16 let star, trdne postave in s primernim predukom, vsprejme se v prodajalnico z mešanim blagom. Več pove Ivan Razboršek v Šmartnem pri Litiji.

Službe išče

mlad doslužen vojak pri kakem uradu ali pa tudi kot magaziner. Zmožen je slovenskega in nemškega jezika v besedi in pisavi, ter vaje pisarniškim poslom. Ponudbe sprejema upravništvo „Domovine“.

Dva dijaka

iz boljše hiše vsprejme v hrano in stanovanje narodna obitelj v Celji. — Natančneje izve se pri slav. upravništvu „Domovine“.

Urarska obrt

v lepem mestu na Hrvatskem, prodá se pod ugodnimi pogoji. Obrt nese sama s popravilanjem najmanj 100 gld. na mesec. Prevzamejo se lahko tudi ure in zaloga, če je kupec pri volji. Obrt prodá se radi družinskih razmer, ker mora sedanji podjetnik prevzeti po smrti starišev druga posestva. — Ponudbe na upravništvo „Domovine“ pod šifro B. H. 101. (113) 3—2

Jakob Heller

posredovalna trgovina za hmelj

v Žatcu (Saaz) na Češkem

v lastni hiši št. 233—234. (ustanov. 1860.)

Ob bližajoči se hmeljevi dobi se priporočam p. n. gospodom pridelovalcem hmelja v Savinjski dolini za posredno prodajo njihovega hmelja na trgu v Žatcu, in smejo biti zagotovljeni najsolidnejše postrežbe. (117) 20—2

Gospodom hmeljarjem!

Priporočamo se Vam najuljudneje za posredovalno prodajo hmelja in Vam zagotovljamo, da bomo vse najsolidnejše in najhitreje izvrševali.

Na blagovoljna vprašanja bomo radi odgovarjali

Hugo Eckert & Co.

v Žatcu (Saaz) na Češkem

3—2

posredovalna trgovina za hmelj.

Samo Moric Unger,

ključar za orodje, stavbe, stroje in umetno ključarstvo v Celji

oskrbuje uravnavanje tehtnic in uteži. — Dalje napravlja tehtnice in uteži ter nepravilne popravlja najhitreje.

Popravlja tudi stroje vsake vrste (mlatiline, za rezanico, šivalne stroje itd.). Pomankljive šivalne stroje zamenjuje s prenovljenimi ali kupuje. Dobé se pa šivalni stroji v zalogi zelo po ceni. Nadalje se ta priporoča za napravo in popravo sesalk za vodnjake, vodovodne naprave in sprejema vsa dela spadajoča v stavbinsko in umetno ključarstvo, kakor: okove za nove stavbe, okraske, nagrobne, altarne in pokopališčne ograje ter mrežasta vrata itd., strelovode, kakor tudi poskušanje starih strelovodov, kar izvršuje najbolje. (79) 12—6

Zlate črke

za napise in pozdrave

priporoča

Dragotin Hribar v Celji

(71) 20—10

Zaloga specerijskega blaga

MILAN HOČEVAR

Celje, Glavni trg, 10

Izvrstna zaloga vsakovrstne kave, sladkorja, riža, finega olja, južnega sadja, masla, svinjske masti, ruma, čaja, vina v butilkah, sremaske slivovke, kranjskega brinovca, itd. itd.

Banatska pšenična moka.

Radajnska mineralna voda

itd. (21) 20-8